

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/863/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613206113
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7613206113.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobcu CD Consulting s.r.o., Nagano Office Center, Praha 3, K červenému dvoru 3269/25a, IČO: 264 29 705, Česká republika, zastúpenému Fridrich Paľko, s. r. o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej V. Č., S. Z. D. D. O., zastúpenej opatrovníkom Mgr. Milanom Krakom, vyšším súdnym úradníkom, Okresný súd (ďalej len OS) Rožňava, o zaplatenie 1 719,83 € istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 6C/256/2013-56 z 29.5.2014 OS Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čo žalobca žiadal v Návrhu na uplatnenie pohľadávky, podanom podľa čl.4 ods.1 NARIADENIA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (ES) č.861/2007 z 11.7.2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len Nariadenie), čo uviedol v časti údaje o pohľadávke a, že na osvedčenie svojho nároku predložil zmenku vystavenú žalovanou 31.3.2009 s údajmi, ktoré reprodukoval. Zdôraznil, že poukazujúc na právny názor vyslovený Krajským súdom (ďalej len KS) v Košiciach vyslovený v uznesení 4Ncb/163/2013-23 z 1.7.2013, prednostne posúdil nárok žalobcu podľa spotrebiteľského práva a uviedol, čo zistil z uznesenia OS Spišská Nová Ves 10Er/649/2012-11 zo 17.9.2012. Citujúc znenie čl.2 ods.1, čl.4 ods.4, bodu (13) Nariadenia, § 39, § 52 ods.1,2,4, § 53 ods.1,2,3, ods.4 písm. k), ods.5, § 54 ods.1,2 O. z. a § 4 ods.6 zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č.71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení platnom ku dňu podpísania Zmluvy o úvere č.7431350 z 31.3.2009, uviedol, že mu je známa okolnosť, že KS v Prešove uznesením 6Co/156/2013 zo 16.10.2013 predložil podľa „čísla“ 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len EÚ) a čl.19 ods.3 písm. b) Zmluvy o EÚ súdnemu dvoru „prejudiciálnu“ otázku týkajúcu sa obdobného konania [vzhľadom „k tomu“, že ide o hromadné žaloby v rámci Slovenskej republiky (ďalej len SR)], že táto otázka znie, či sa má čl.6 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.2003 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a čl.4 Smernice Rady 87/102/EHS z 22.12.1986 vykladať tak, že jej odporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o právach z indosovanej zmenky, neumožňuje v zásade v žiadnej fáze ex offio preskúmať zmluvu a kauzu právneho vzťahu a prípadnú nekalú povahu zmluvnej podmienky, že KS Prešov následne prerušil konanie do skončenia konania o tejto „prejudiciálnej“ otázke, že s poukazom na skutočnosť, že KS v Košiciach, ako jemu nadriadený súd, v tejto veci už vyslovil v uvedenom uznesení jednoznačný názor, že má prednostne posudzovať nárok uplatnený

žalobcom podľa spotrebiteľského práva a chrániť tak spotrebiteľa, konanie neprerušoval a vo veci konal, a to aj s poukazom na účel Nariadenia, t.j. zjednodušiť, zrýchliť a zhospodárniť cezhraničné konanie v spotrebiteľských a obchodných veciach s nízkou hodnotou sporu (bod 4 Nariadenia) a, že podľa Nariadenia skúmal zjavnú neopodstatnenosť pohľadávky a neprípustnosť návrhu v súlade s vnútroštátnym právom, t.j. so zákonnými ust. SR, ktoré sú uvedené v tomto rozsudku. Poukázal na čl.4 ods.4 Nariadenia, z ktorého jednoznačne vyplýva, že v prípade, ak súd alebo tribunál, ktorý vo veci koná zistí, že pohľadávka sa zdá zjavne neopodstatnená alebo návrh neprípustný, návrh zamietne, znamená to, že už nepostupuje podľa nasledujúcich čl. tohto Nariadenia, ktoré upravujú priebeh konania, t.j. nezasiela žalovanému príslušné tlačivo C a ani žalobcovi nezasiela príslušné tlačivo B, pretože už z písomných informácií žalobcu priložených k návrhu, ale aj z jeho (súdu) činnosti je zjavné, že pohľadávka je neopodstatnená a návrh nie je ani prípustný, že práve v záujme urýchlenia, zjednodušenia a zhospodárnenia konania upravuje Nariadenie takýto postup súdu pred čl.5, t.j. pred priebehom konania, preto postupom podľa § 156 ods.3 O. s. p. oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na svojej úradnej tabuli, v zákonnej lehote pred jeho vyhlásením, čo samozrejme bolo uverejnené aj na internetovej stránke. Po dôslednom oboznámení sa so žalobným návrhom žalobcu, predloženými dôkazmi a písomnými informáciami z jeho strany, ako aj so skutočnosťami, ktoré sú mu známe z jeho činnosti, dospel k záveru, že jeho návrhu nemožno vyhovieť a nie je namieste ani postup, ktorý upravuje Nariadenie od čl.5 a n. Poukázal na § 121 O. s. p. (citoval jeho znenie), že je mu známe z množstva konaní vedených OS Spišská Nová Ves, že pôvodný majiteľ zmenky Pohotovosť s.r.o. si uplatňovala nároky zo zmeniek, ktoré zabezpečovali nároky z úverových zmlúv, v ktorých vystaviteľia zmeniek boli v postavení spotrebiteľa, keďže „sa jednalo“ o spotrebiteľské úvery, že sa oboznámil so skutočnosťami mu známymi z jeho činnosti - rozhodnutiami v exekučnom konaní 10Er/649/2012 s tým, že šlo o skutočnosti, ktoré netreba dokazovať v pravom slova zmysle, že základný právny vzťah medzi pôvodným majiteľom zmenky a žalovanou má jednoznačne spotrebiteľskú povahu a teda zmenka slúžila ako zabezpečovací právny prostriedok zo spotrebiteľského vzťahu a to, že zmenka, ktorú predložil žalobca zabezpečovala úver poskytnutý spotrebiteľovi mal možnosť preskúmať, zvlášť s poukazom na to, že nadobudol množstvo takýchto zmeniek a nadobudol ich od subjektu, o ktorom je všeobecne známe, že jeho predmetom činnosti, ktorý má zapísaný v Obchodnom registri, je poskytovanie úverov, resp. pôžičiek spotrebiteľom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok nemeckého Spolkového súdneho dvora II. ZR 191/62 z 25.2.1965, podľa ktorého, ak bola zmenka prevedená na iný subjekt a jestvujú indície, že zabezpečovala úver alebo pôžičku pre spotrebiteľa, nie je možné poskytnúť ochranu žalobcovi, lebo aj nový veriteľ si mal preskúmať v súlade so spotrebiteľským právom, či zmenka zabezpečovala spotrebiteľský úver a hlavne z dôvodu, že nadobudol zmenky od subjektu, predmetom činnosti ktorého je poskytovanie úverov, že právo zo zmenky, ktoré si na ňom uplatnil žalobca v tomto konaní, bolo už uplatnené jeho predchodcom na rozhodcovskom súde, ktorý návrhu v celom rozsahu vyhovel, že rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, stal sa tak exekučným titulom a na jeho základe bol podaný návrh na vykonanie exekúcie proti žalovanej na vymoženie priznanej sumy a jej prísl. v exekučnom konaní, exekučný súd však žiadosť na vydanie poverenia zamietol a následne exekučné konanie zastavil a exekučné konanie je tak právoplatne skončené, že nemal dôvod odchyliť sa od právneho názoru exekučného súdu, ktorý jednoznačne konštatoval rozpor konania oprávneného v exekučnom konaní, t. j. predchodcu žalobcu s platnými právnymi predpismi, keď úverovú zmluvu zabezpečil zmenkou na sumu, ktorá je v rozpore s § 4 ods.6 zák.č.258/01 Z. z., že na základe úverovej zmluvy poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej úver vo výške 800 €, ktorý mala splácať v 12 mesačných splátkach po 131 €, zaplatila by teda celkove 1 572 €, že uver zabezpečil blankozmenkou, pričom dohoda o jej vyplnení, ktorá bola súčasťou zmluvných podmienok úverovej zmluvy je konštatovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka už exekučným súdom a teda je neplatná, že pokiaľ aj zabezpečovacia zmenka bola vyplnená, zmenková suma v čase jej vyplnenia mohla byť len maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a prísl. vo výške 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru, v tomto prípade ide o priamy rozpor s § 4 ods.6 zák.č.258/01 Z. z., lebo veriteľ poskytol žalovanej úver 800 €, z ktorých 30 % predstavuje 240 €, je tak zjavné, že veriteľ mohol od žalovanej prijať zmenku vyplnenú maximálne na 1 040 € a nie na 1 719,83 €, ako bolo vyplnené v tomto prípade a keďže zmenka zabezpečovala nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a bola vyplnená v rozpore s § 4 ods. 6 zák.č.258/01 Z. z., nie je možné z takejto zmenky uplatňovať právo v rozhodcovskom, súdnom, či exekučnom konaní, ak teda predchodca žalobcu zabezpečoval spotrebiteľské úvery zmenkami v rozpore s uvedeným ust., ide o úkon absolútne neplatný podľa § 39 O. z. s tým, že absolútna neplatnosť nastáva priamo zo zák. a k nej prihliada i bez návrhu z úradnej povinnosti a, že podľa predloženej zmenky sa zmenková suma úročí zmenkovým úrokom 0,25 % denne. Zmenkový úrok v takejto výške považoval za úrok v rozpore s dobrými mravmi, keďže ide o

sankčné plnenie, ktoré je v hrubom nepomere vo vzťahu k zabezpečovanej zmluvnej povinnosti. Takéto dojednanie dohody o vyplnení zmenky ohľadom zmenkového úroku považoval za podmienku, ktorá je podľa Smernice 93/13/EHS výslovne nekalá, keďže ide o podmienku, ktorej dôsledkom a účinkom by bolo priznanie za nespĺnenie záväzku zo strany spotrebiteľa neprimerane vysokého prísl. pohľadávky a, že vzhľadom na uvedené dohoda o vyplnení zmenky je aj pokiaľ sa týka zmenkového úroku podľa § 53 ods.4 písm. k) O. z. neprijateľnou a teda neplatnou zmluvnou podmienkou. Tiež poukázal na § 37 ods.1 O. z. (jeho znenie citoval) a podotkol, že v danej veci spotrebiteľ - žalovaná vstúpila do vzťahu s právnym predchodcom žalobcu, na základe úverovej zmluvy a to Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo bolo jej primárnym záujmom a znenie zmluvných podmienok, ktoré obsahujú aj dohodu o vyplnení blankozmenky nemohla ovplyvniť, keďže bolo vopred pripravené predchodcom žalobcu a text zmluvných podmienok len ťažko mohla plne pochopiť a, že je mu známe z jeho činnosti, že úverové podmienky predchodcu žalobcu sú písané veľmi malým nahusteným písmom, ide o pomerne dlhý text, ktorý obsahuje množstvo odborných právnych termínov a to aj v súvislosti so zmenkou. Považoval pohľadávku žalobcu uplatnenú v návrhu za zjavne neopodstatnenú, vzhľadom na uvedené zákonné ust. a ich následne aplikovanie na tento prípad a návrh za neprípustný, kedy v podstate už v exekučnom konaní celá táto zmenka bola predmetom preskúmania, preto bez nariadenia pojednávania a bez ďalšieho postupu, ktorý upravuje Nariadenie v čl.5 a n., s poukazom na bod (13) Preambuly Nariadenia a jeho čl.4 ods.4, návrh žalobcu zamietol. Na odôvodnenie tohto rozhodnutia podporne, a to už mimo posúdenia nároku žalobcu podľa spotrebiteľských predpisov, poukázal aj na skutočnosť, že pokiaľ by preskúmal zmenku podľa zák.č.191/50 Zb. „o zmenkách a šekoch“ (správne Zákon zmenkový a šekový; poznámka odvolacieho súdu) v znení neskorších predpisov, nebol by žalobca úspešný, že z jeho tvrdenia vyplynulo, že predložená zmenka je vistazmenkou, že preskúmaním zmenky z pohľadu jej splatnosti dospel k záveru, že ide o vlastnú zmenku, ktorá má uvedené 2 možnosti splatnosti, čo spôsobuje jej absolútnu neplatnosť, z dôvodu jej neurčitosti, že neurčitý údaj splatnosti zmenky je spôsobený zápismi údajov na zmenke, keď zo zápisu zaplatím za túto zmenku pri predložení je uvedená splatnosť na nahliadnutie a z údaju na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia je uvedená splatnosť na určitý čas, že nemožno považovať tento údaj za predĺženie lehoty podľa § 34 ods.1 zák.č.191/50 Zb., keďže tento údaj vzbudzuje pochybnosť o druhu splatnosti zmenky a, že ak by vystaviteľ zmenky mal vôľu predĺžiť lehotu na videnie zmenky, údaj mal správne zniesť na platenie predložiť v lehote do 4 rokov od vystavenia. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) 10bdo/59/2010 z 26.1.2011, ktorý konštatoval, že ak sú v zmenke uvedené 2 rozdielne určenia splatnosti (na videnie a do 2 rokov od vystavenia) spôsobuje to jej neplatnosť a to s poukazom na § 33 ods.2 zák.č.191/50 Zb. a, že z uvedeného je zrejmé, že pri uplatňovaní zmenkového práva sa uplatňuje prísny formalizmus a aj z týchto dôvodov by žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O. s. p. (jeho znenie citoval) a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože vo veci nebol úspešný a úspešnej žalovanej trovy konania nevznikli. Proti rozhodnutiu podal žalobca v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 205 ods.2 písm. b) O. s. p.]; b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.]; c) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.]. K dôvodom odvolania bližšie uviedol: 1. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že vo veci vykonal dokazovanie, o. i., oboznámením sa s úverovou zmluvou, exekučným spisom a ďalšími listinnými dôkazmi. On (žalobca), a podľa dostupných informácií ani žalovaná, však dokazovanie úverovou zmluvou, exekučným spisom či ďalšími listinnými dôkazmi nenavrhl. 2. Podľa § 120 O. s. p. dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávajúcou zásadou, čo znamená, že súd vychádza len zo skutočností tvrdných účastníkmi a vykonáva len tie dôkazy, ktoré účastníci navrhli. Prejednávací zásada úzko súvisí s povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou, ktoré účastníkom sporového konania vyplývajú z § 79 ods.1 a § 101 ods.1 O. s. p. Povinnosť tvrdenia znamená, že účastník musí uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne, aby súd vedel, na základe akých okolností účastníkovi vyplýva jeho právo alebo povinnosť. Ak účastník splní svoju povinnosť tvrdenia, hovorí sa, že uniesol bremeno tvrdenia. 3. Predložil súdu ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, ktorou, keďže táto spĺňa všetky formálne a materiálne náležitosti predpokladané zák.č.191/50 Sb. (Zákon zmenkový a šekový) dokázal jasne, úplne a zrozumiteľne svoje právo na úhradu zmenkovej sumy a jej prísl. Voči forme a obsahu zmenky zo strany žalovanej žiadnych námietok nebolo a preto neexistovala okolnosť, ktorá by odôvodňovala vykonanie ďalších dôkazov „nevyhnutých“ pre rozhodnutie vo veci. 4. § 120 ods.1 O. s. p. in fine síce súdu umožňuje, aby v sporovom konaní vykonal aj iné dôkazy ako tie, ktoré navrhli účastníci konania, avšak tento postup je možné využiť len výnimočne, ak je vykonanie

nenavrhnutých dôkazov nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci; a nevykonanie nejakého dôkazu môže byť príčinou toho, že súd nemôže rozhodnúť; Potreba vykonať ďalšie dôkazy musí vyplývať zo samotného doterajšieho dokazovania (z doterajších prednesov účastníkov a vykonaných dôkazov). V danej veci súd mohol a mal rozhodnúť o práve na úhradu zmenkovej sumy a jej prísl. len z predloženej zmenky. Z uskutočnených prednesov sporových strán počas písomnej fázy konania („koncentračný“ zásada v zmysle čl.5 Nariadenia) a vykonaného dokazovania vedeného na základe návrhov sporových strán, nevyplývala potreba vykonať ďalšie nenavrhnuté dôkazy. Je potrebné uviesť, že súd musí k otázke vykonania iných ako účastníkmi navrhnutých dôkazov pristupovať vyvážené, aby nedošlo k narušeniu rovnosti strán v spore. Svoj postup musí v odôvodnení rozhodnutia náležite zdôvodniť. V danom konaní svoj postup súd vôbec nezdôvodnil. 5. Predpokladom vydania rozsudku v tomto konaní bolo výlučne predloženie originálu zmenky. Zmenka je listinný cenný papier, ktorý inkorporuje v listine ako takej samo jeho (žalobcovo) právo. Vo vzťahu k nemu ako indosatárovi je preto jediným legitimizačným prostriedkom, ktorý nie je možné ničím iným nahradiť. 6. Žalovaná mohla na základe čl.5 ods.3 a ods.6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke, ak tak však neurobila, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté, a to „zo“ dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Súd samotný nie je legitimizovaný na to, aby postupom podľa § 120 ods.1 veta „práva“ in fine O. s. p. vznášal námietky voči zmenke za žalovanú. Ak tak súd činil, ide o porušenie princípu kontradiktórnosti súdneho konania a rovnosti účastníkov konania ako súčasti práva na spravodlivé súdne konanie. 7. Súd z vlastnej iniciatívy, bez návrhu žalovanej a bez legitímneho podnetu na jeho ťarchu vykonal dokazovanie, ktoré údajne preukázalo jej charakter ako spotrebiteľa. Žalovaná sa tejto obrany žiadnym spôsobom nedovoľovala, uplatnenú pohľadávku nerozporovala, svojim konaním ju prakticky uznala. Súd iniciatívne rozširoval okruh dokazovaných skutočností v tom smere, aby získal pre neho dostatočný podklad pre zamietnutie žaloby na uplatnenie pohľadávky. Súd nevykonal žiadne dokazovanie nad rámec navrhnutých dôkazov v prospech uplatnenej pohľadávky, teda neobjektívne podporil žalovanú v tomto konaní. Navyše žalovaná o túto podporu nepreukázala žiadny záujem. Súd teda túto ochranu žalovanej prakticky nanútil, bez jej vôle. 8. Uvedené správanie súdu je neprijateľné v právnom štáte, predstavuje výrazný zásah do práva na spravodlivý súdny proces, ktoré je garantované čl.46 ods.1 Ústavy SR, ako aj čl.6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. 9. Súd dospel k rozhodnutiu na základe aplikácie nesprávnych právnych predpisov, ako aj nesprávnej interpretácii príslušných právnych predpisov a práva EÚ. 10. Je (žalobca) majiteľom zmenky, na základe indosamentu a nie je účastníkom akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu. Zmenka je bez väd, ktoré by ju činili neplatnou, teda ide o platnú zmenku. Zmenka je samostatným abstraktným záväzkom, neakcesorickej povahy. Nie je možné ju spájať, či podmieňovať inými okolnosťami, než sú na zmenke uvedené. Súd sa aplikáciou príslušných ust. o zmenke upravených v zák.č.191/50 Sb. (ďalej aj ZŠZ; poznámka žalobcu) vôbec nezaoberal a ignoroval predmet sporu. 11. Je nevyhnutné zdôrazniť, že predmetom konania je výlučne zmenka a nie iný záväzkový právny vzťah. V konaní uplatňuje bezpodmienečný záväzok žalovanej, že za zmenku zaplatí. Súd však vec posudzoval, akoby išlo „k“ bežný zmluvný záväzok, čo je neprípustné. 12. Súd predovšetkým ignoroval § 17 ZŠZ (citoval jeho znenie). Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaná vo všeobecnosti nie je oprávnená vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jeho vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak v sporovom konaní nemôže činiť žalovaný, tým menej tak môže činiť sám súd. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR 5Obo 3/2008 z 22.10.2008 (z jeho odôvodnenia citoval). 13. Z uvedeného vyplýva, že je síce prípustné za určitých okolností uplatňovať tzv. kauzálne námietky voči žalobcovi, avšak námietka musí byť vznesená zo strany žalovaného a predovšetkým žalovaný v tejto situácii nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Nie je prípustné, aby túto „úlohu“ a iniciatívu na seba (proti vôli žalovaného) prevzal súd a suploval aktivitu žalovaného. Uvedené námietky majú hmotnoprávny charakter, preto v záujme zachovania rovnosti strán, súd nie je oprávnený žalovaného na nich ani upozorniť (§ 5 ods.1 O. s. p.). 14. V danom prípade následkom bolo nesprávne rozhodnutie vo veci - súd porušil poučovaciu povinnosť súdu prekročením § 5 ods.1 O. s. p., porušil ust. o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, prihliadol na skutočnosti a dôkazy na ktoré nebolo možné prihliadnuť, pretože nemali byť v sporovom konaní vedenom podľa Nariadenia vykonané bez návrhu. Dôkaz: Rozsudok NS SR 5Obo 3/2008 z 22.10.2008. 15. Súd vyhodnotil zmenku ako neplatný právny úkon. Uvedený záver súdu však vychádza len z kauzálnych námietok, ktoré však nikto v konaní nevzniesol, ani ich nikto z účastníkov nepreukazoval. Kauzálne námietky sú po indosovaní v zásade neprípustné. Zmluvný vzťah medzi žalovaným a remitentom je po indosovaní irelevantný. Navyše mu (žalobcovi) nie je známy obsah údajného zmluvného záväzku. 16. Opakoval skutočnosti uvedené v 15. bode. 17. Súd označil uplatnenú pohľadávku za zjavne neopodstatnenú a návrh za neprípustný. Podľa Nariadenia je však možné v zmysle čl.4 Nariadenia považovať uplatnený nárok za zjavne neopodstatnený len vtedy, ak nie sú splnené podmienky konania podľa O. s. p. alebo žalovaný

nie je pasívne vecne legitimovaný. Nárok sa v zmysle nariadenia považuje za neprípustný, ak nie je v podmienkach SR vymáhateľný súdnou cestou. V danom prípade boli splnené všetky podmienky konania v zmysle O. s. p. a nárok je vymáhateľný súdnou cestou. Predikcia súdu je zásadne mylná. 18. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia súd poukazuje na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-419/2011 z 14.3.2013. Súd z tohto rozsudku odvodzuje oprávnenie z úradnej moci skúmať postavenie žalovanej ako spotrebiteľa. 19. Uvedený záver súdu však z predmetného rozsudku absolútne nevyplýva. V konaní C-419/2011 je riešená celkom odlišná prejudiciálna otázka, než by sa mohla týkať tohto konania. Prejudiciálnou otázkou sa mala vyriešiť existencia právomoci súdu konať, ak právomoc súdu je odvodená od charakteru žalovaného ako spotrebiteľa. V tomto konaní niet sporu, či neistoty o právomoci súdu konať. Súd svoju právomoc považoval za danú a žiadny z účastníkov právomoc nespochybnil. 20. Uvedený rozsudok sa zároveň týka výkladu odlišných predpisov EÚ, než konajúci súd v tomto konaní aplikuje, resp. než na aké súd aplikuje predmetný rozsudok. 21. Navyše v konaní C-419/2011 je celkom odlišný skutkový základ veci, ktorý činí predmetný rozsudok neaplikovateľným na prejednávajúcu vec. Týmito podstatnými skutkovými odlišnosťami sú i. a., že súd charakter účastníka konania ako spotrebiteľa neskúmal z úradnej povinnosti (ako to uvádza súd vo svojom rozsudku), ale charakter účastníka pre určenie právomoci súdu bol skúmaný na návrh žalovaného a zároveň predmetom konania C-419/2011 bol nárok zo zmenky uplatnený priamo remitentom (prvým majiteľom) zmenky, pričom predmetom tohto konania je nárok uplatnený zo strany indosatára. Uvedený rozdiel v osobách, ktoré zmenku uplatňujú má osobitný význam v nadväznosti na možnosť vznášať a uplatňovať kauzálne námietky v súvislosti s § 17 ZŠZ, ktoré súd celkom opomenul. 22. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia súd poukazuje na bližšie „neidentifikový“ nemecký rozsudok [z konaní na iných súdoch však odhaduje, že má ísť o rozhodnutie Nemeckého najvyššieho súdu (BGH) 25.2.1965 - II. „Zaitschrift“ für das gesamte Handelsrecht und Wirtschaftsrecht 191/62 Hamm]. Z tohto rozhodnutia má údajne vyplývať prelomenie zásady zmenky ako abstraktného cenného papiera. 23. Uvádza (žalobca), že obsah tohto rozhodnutia mu nie je známy a toto rozhodnutie mu nie je dostupné. Súd vo svojom rozhodnutí necituje významné časti rozhodnutia, ktoré by umožňovali dospieť k hodnoteniu, ktoré vykonal súd vo svojom odôvodnení. Z tohto dôvodu nie je možné k použitiu tohto rozhodnutia pre prejednávajúci prípad zaujať relevantné stanovisko. 24. Vo všeobecnosti je však možné konštatovať, že toto rozhodnutie nie je aplikovateľné na prejednávajúci prípad, a to z dôvodu, že rozhodnutie Nemeckého najvyššieho súdu je takmer 50 rokov staré. V období jeho vzniku prakticky neexistovalo Európske spotrebiteľské právo, na ktorom súd založil svoje rozhodnutie. Zároveň, ak súd nebol schopný na podporu svojho názoru o prelomení zásady abstraktnosti zmenky nájsť neskoršie rozhodnutie, zrejme ide o prekonaný a ojedinelý názor, z ktorého nie je možné vychádzať. 25. Akokoľvek, rozhodnutie nemeckého najvyššieho súdu nemôže negovať aplikáciu platnej právnej úpravy, ktorá je súčasťou právneho poriadku SR (zák.č.191/50 Sb.). 26. V neposlednom rade je potrebné konštatovať, že Nemecký najvyšší súd pri rozhodovaní vo veci rozhodoval podľa nemeckého práva, ktoré sa nepochybne v oblasti zmenkového práva odlišuje od slovenského zmenkového práva, ktoré je súd povinný aplikovať v tejto veci. Súd sa vo svojom rozhodnutí nijakým spôsobom nevysporiadal so zhodou či rozdielnosťou právnej úpravy Nemecka a SR. Použitie záverov cudzích súdov, ktoré aplikujú svoje právo na slovenské právne prostredie považuje za neprijateľné. 27. Citoval čl. 144 Ústavy SR. Súd nemôže rozhodovať spor na základe nemeckého práva alebo s použitím nemeckej judikatúry. 28. Záveru súdu o prelomení abstraktnosti zmenky, ktorý vyplýva z takmer 50 ročného rozhodnutia Nemeckého najvyššieho súdu, priamo odporuje záver NS SR 5Obo 3/2008 z 22.10.2008 (citoval, čo sa v ňom uvádza. 29. Poukázal na rozsudok Nejvyššího soudu ČR 25Cdo 1839/2000 z 22.8.2002 (uverejnený v Sbírkce soudních rozhodnutí a stanovisek č.59/2004) a z jeho odôvodnenia citoval. 30. Vzhľadom na to, že NS ČR pri rozhodovaní vychádzal z rovnakej právnej úpravy, aká je aplikovateľná aj v tomto konaní, je tento judikát aplikovateľný na prejednávajúcu vec. Z uvedeného judikátu vyplýva jednoznačná nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom. Zmenkový záväzok je priamy, bezpodmienečný, nesporný, abstraktný a samostatný záväzok, celkom nezávislý aj od zabezpečovanej pohľadávky. 31. Zároveň k argumentácii súdu o položenej prejudiciálnej otázke uviedol: 32. Ako osoba, ktorá podala odvolanie, ktoré je predmetom konania na KS v Prešove pod 6Co/156/2013 a v ktorom bola položená prejudiciálna otázka vedená Súdnym dvorom (ďalej len SD) EÚ pod C-558/13, zobral svoje odvolanie späť v celom rozsahu. Na základe tohto späťvzatia KS v Prešove uznesením 6Co/156/2013-197 zo 16.5.2014 odvolacie konanie zastavil. Na základe tejto skutočnosti došlo zároveň aj právoplatnému skončeniu tohto súdneho sporu. Dôkaz: Uznesenie KS v Prešove 6Co/156-2013-197 z 16.5.2014. 33. Podľa ustálenej judikatúry SD a právnej doktríny (pozri napr. Siman, M. - Slašťan, M.: Súdny systém Európskej únie. Bratislava: EUROIURIS - Európske právne centrum, 2012, str.334 a n.) nie sú prípustné hypotetické prejudiciálne otázky. Konkrétne SD odmieta prejudiciálne otázky položené najmä v prípadoch, ak požadovaný výklad práva Únie alebo posúdenie platnosti

aktu Únie zjavne nesúvisia so skutkovým stavom alebo predmetom konania (C-368/89, Crispolti, 11.7.1991, Zb. s.I-3695, bod 11; C-186/90, Durighello, 28.11.1991, Zb. s.I-5773, bod 9); prejudiciálna otázka sa netýka výkladu práva Únie, ktorý by súd objektívne potreboval pre rozhodnutie veci samej (C-428/93, Monin Automobiles, Uz. 16.5.1994, Zb. s.I-1707, bod 15; C-291/96, Grado, 9.10.1997, Zb. s.I-5531, bod 16), resp. je zjavné, že únieové ust., o výklad ktorého vnútroštátny súd požiadal, nie je možné aplikovať na prebiehajúci spor (C-231/89, Gmurzynska, 8.11.1990, Zb. s.I-4003, bod 23). 34. Z uvedeného vyplýva, že konanie pred SD EÚ pod C- 558/13 neposkytne odpoveď na prejudiciálnu otázku, a preto v tomto konaní sa viac nerieši otázka, ktorá by mohla mať význam pre toto súdne konanie alebo ho akýmkoľvek spôsobom ovplyvnila. Z uvedeného dôvodu je prerušenie konania neprípustné, keďže na to nie sú splnené zákonné predpoklady. 35. Súd dospel k záveru, že zmenka je neplatná pre neurčitý údaj splatnosti. Neurčitosť splatnosti má vyplývať z údajného rozporu medzi na zmenke napísaným údajom zaplatím za túto zmenku pri predložení a údajom na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia. 36. Z uvedeného znenia zmenky nevyplýva žiadny rozpor v splatnosti. Splatnosť zmenky je jednoznačne určená na videnie, teda po predložení. Veta na platenie predložiť v lehote 4 roky od vystavenia, predstavuje prípustnú modifikáciu lehoty na predloženie zmenky k plateniu podľa § 34 ods.1 tretia veta ZŠZ. Z uvedeného je zrejmé, že splatnosť zmenky nastáva v momente predloženia, pričom predložiť je ju možné v lehote 4 rokov od jej vystavenia. Po predložení zmenky v lehote 4 rokov nastáva jej splatnosť. Neexistuje teda žiadna postupná splatnosť. Záver súdu je teda nesprávny a vyplýva z nesprávneho právneho posúdenia veci. 37. Súd dospel k záveru, že na zmenke napísaný zmenkový úrok sa prieči dobrým mravom a preto je neplatný. 38. V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že zmenku vystavila žalovaná. Túto dobrovoľne podpísala, pričom išlo o prejav jej slobodnej vôle. Sadzba zmenkového úroku je napísaná na zmenke a bola jej známa v čase vystavenia zmenky. Žalovaná teda mala vedomosť o tom, že sadzba zmenkového úroku predstavuje 0,25 % denne a s takouto sadzbou zmenkového úroku jednoznačne súhlasila. 39. V tejto súvislosti je na mieste poukázať na rozsudok NS SR 5Obo 3/2008 z 22.10.2008 (citoval z neho). 40. Poukázal aj na rozsudok Nejvyššího soudu ČR 25Cdo 1839/2000 z 22.8.2002 (uverejnený v Sbírkce soudních rozhodnutí a stanovisek č.59/2004), z ktorého citoval. 41. V okolnostiach rozhodnutia súdu je potrebné poukázať predovšetkým na nespornosť jej záväzku za zmenku zaplatiť. Nespornosť záväzku žalovanej za zmenku zaplatiť sa nepochybne vzťahuje na celý záväzok obsiahnutý na zmenke, zmenkový úrok nevynímajúc. Záväzok žalovanej zaplatiť aj zmenkový úrok je „tade“ platný a má byť priznaný v súdnom konaní. Zmenkový úrok má byť priznaný o to viac, ak žalovaná žiadne námietky voči uplatnenej zmenke neformulovala. 42. Významným sa javí aj fakt, že súd nepriznal žiadny zmenkový úrok, pričom z odôvodnenia je nepochybne, že v rozpore s dobrými mravmi nie je každý zmenkový úrok, ale len zmenkový úrok, ktorý je neprímerane vysoký. Z toho vyplýva, že rozporom s dobrými mravmi, a teda neplatnosťou by (na základe argumentácie súdu - s ktorou nesúhlasí) „mohla môže“ byť postihnutá len časť presahujúca zmenkový úrok, ktorý sa dobrým mravom neprieči. Súd by tak mal zamietnuť len časť zmenkového úroku a priznať zmenkový úrok nepriečiaci sa dobrým mravom. 43. Súd však zamietol celý zmenkový úrok, a teda nepochybne zamietol aj platnú časť uplatneného nároku na zmenkový úrok, ktorý sa dobrým mravom neprieči. Uvedené závery potvrdzuje uznesenie KS v Prešove 10Co/79/2013 z 5.9.2013, ktoré bolo vydané v jeho (žalobcovej) skutkovo a právne zhodnej veci. Citoval, čo KS ako odôvodnenie svojho rozhodnutia uvádza. Takisto uznesenie KS v Banskej Bystrici 43CoZm/10/2013 z 21.11.2013, ktoré bolo vydané v jeho skutkovo a právne zhodnej veci, potvrdzuje uvedené jeho (žalobcovej) závery. Citoval, čo KS ako odôvodnenie svojho rozhodnutia uvádza. II. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiadal zmeniť rozsudok, tak že návrhu na uplatnenie pohľadávky sa v celom rozsahu vyhovie a prizná sa mu náhrada trov odvolacieho konania: 81,33 € bez DPH za podané odvolanie a 8,04 € bez DPH režijný paušál. Príloha: Uznesenie KS v Prešove 6Co/156/2013-197 zo 16.5.2014 a 10Co/79/2013 z 5.9.2013, Rozsudok NS SR 5Obo 3/2008 z 22.10.2008, Uznesenie KS v Banskej Bystrici 43CoZm/10/2013 z 21.11.2013. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne. Súd rozhodnutie zruší, len ak (o. i.) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 221 ods.1 písm. f) O. s. p.] alebo súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 221 ods.1 písm. h) O. s. p.].

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu O. s. p.

Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu prvého stupňa pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalobcom v odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a, žeby konanie na súde prvého stupňa bolo takou inou vadou postihnuté, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania). Keď je rozhodnutie súdu prvého stupňa tak po skutkovej, ako aj právnej stránke nesprávne, pričom použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu, v takom prípade je odvolací súd nútený konštatovať, že súd prvého stupňa nepoužil správny právny predpis a ak súčasne nezistil riadne skutkový stav, musí také rozhodnutie iba zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, preto ani tento odvolací dôvod nie je daný.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť:

Vzhľadom na to, že na zmenke (fotokópia na č.l.4) je uvedené číslo spotrebiteľskej zmluvy, žalobca pri nadobudnutí zmenky vedel, že ide o zmenku na rad, ktorá v zásade zbavuje dlžníka možnosti uplatniť voči novému majiteľovi zmenky námietky podľa § 17 ZZŠ a z údajov o čísle zmluvy (tzv. hodnotová doložka, informujúca o kauzálnom vzťahu vedúcomu k použitiu zmenky a okolností svojich vzťahov k remitentovi musel vedieť, že zmenka sa týka spotrebiteľského vzťahu), výkon práva žalobcu je tak v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods.1 O. z. (Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi), ako aj so zák.č.258/01 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2008 do 31.12.2010, pretože indosácia zmenky zabezpečujúcej záväzok dlžníka zo spotrebiteľskej zmluvy je - v posudzovaných okolnostiach prejednávanej veci - v rozpore s § 4 ods.6,7 cit. zák.č.258/01 Z. z.

Napadnutý rozsudok je v úplnom súlade so súdnou praxou formulovanou v SPOLOČNOM STANOVISKU občianskoprávneho kolégia NS SR a obchodnoprávneho kolégia NS SR z 20.10.2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, uverejneným pod č. 93/2015 v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 8/2015.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovanej žiadne trovy nevznikli.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.